

РЕШЕНИЕ

№ 4418

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: В.Р.Д.

при участието на секретаря Д.А.Л.
като разгледа докладваното от В.Р.Д. Граж.ско дело № 20221110101298 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи ГПК.

Предявен е осъдителен иск с правна квалификация чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 ЗЗД от ЗАД „Л.Б.“ АД срещу С.о. за сумата в размер на **1479.70 лв.**, представляваща заплатено от ищеца застрахователно обезщетение по щета № ../17/473/500157, ведно със законната лихва от подаването на исковата молба (12.01.2022 г.) до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът твърди, че на 10.03.2017 година около 23:40 часа в гр. С., надлез „Н.“, в посока към ул. „С.“, лек автомобил „Х.“ с рег. № .., собственост на „С.Б.“ ЕООД, с лизингополучател „Б.Б.“ ЕООД и управляван от Н.Н. Й., попаднал в небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно, пълна с вода. Посочва, че в резултат на настъпилото ПТП били причинени материални щети на автомобила, а произшествието било причинено вследствие наличието на дупка, поради невзети мерки относно обезопасяването □ от страна на собственика и стопанина на пътя – С.о.. Сочи, че на 13.03.2017 г. в ЗАД „Л.Б.“ АД постъпило уведомление за щети по лек автомобил „Х.“, рег. № .. и за оценка на вреди по МПС, тъй като към момента на ПТП последният притежавал застраховка „А.“ по застрахователна полица № 16-../218/5001893, валидна от 13.11.2016 г. до 12.11.2017 г. при ЗАД „Л.Б.“ АД. Вредите в резултат на настъпилото ПТП били: предна дясна гума и алуминиева предна дясна джанта, като размерът им бил оценен на 1479,70 лв. Сочи, че повредите по застрахования автомобил са заплатени на лизингополучателя „Б.Б.“ ЕООД, по банков път с преводно нареж.е за кредитен превод № ./02.01.2020 г. на стойност 1 479.70 лв. Твърди, че наличието на дупка на пътното платно, явяваща се причина за настъпилото на

10.03.2017 г. ПТП, е в резултат от бездействието на длъжностните лица, на които С.о. е възложила изпълнението задълженията по обезопасяване, която освен това е и собственик на улицата, като при наличие на обективна възможност за обезопасяването □, общината следвало да отговаря спрямо увреденото лице. С писмо с изх. № ./29.12.2020 г. е поканил С.о. да заплати сумата от 1479.70 лева, представляваща платеното от ЗАД „Л.Б.” АД застрахователно обезщетение, като писмото било получено на 04.01.2021 г., а с писмо с вх. № ./14.01.2021 г. С.о. била отговорила, че не са налице основания да бъде изпълнено регресното искане, с оглед на което и до момента на подаване на исковата молба не било постъпило плащане от страна на ответника. Претендира сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е депозиран отговор от ответника, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Твърди, че претендираното от страна на ищеца обезщетение е платено без основание, поради което не е възникнало правото на регресен иск срещу ответника. Оспорва механизма на настъпилото ПТП, като счита, че вредите, настъпили по лекия автомобил, не са причинени от необезопасена дупка. Оспорва представения от ищеца протокол за ПТП. Оспорва наличието на необезопасена дупка на пътното платно. Твърди, че водачът на увредения лек автомобил не се е движил със скорост, съобразно пътните условия, поради което е допринесъл за настъпването на процесното ПТП и дължимото обезщетение следвало да бъде намалено поради съпричиняване. Оспорва наличието на валидно сключено застрахователно правоотношение между ищеца и водача на увредения лек автомобил. Оспорва действителното изплащане на застрахователното обезщетение. Моли искът да бъде отхвърлен, а в условията на евентуалност – размерът му да бъде намален поради съпричиняване, като претендира сторените по делото разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иска с правно основание чл. 410, ал. 1 КЗ вр. чл. 45 и 49 ЗЗД:

Разпоредбата на чл. 410, ал. 1 от КЗ, дава право на репарирания вредите застраховател на увреденото имущество да възстанови платеното от делинквента, всъпвайки в правата на увредения - фигурата на суброгационната претенция. Ответника се обуславя от доказване на следните материални предпоставки (юридически факти): 1. наличие на застрахователно правоотношение между застрахователя – ищец и пострадалото лице досежно увреденото имущество; 2. плащане от застрахователя на дължимото застрахователно обезщетение за настъпилите вреди; 3. за увредения да е възникнало право на деликтно вземане срещу ответника, като в приложимата в настоящия случай хипотеза на чл. 49 ЗЗД следва да се установи противоправно поведение (бездействие) на работник или служител във връзка с работата, която ответникът му е възложил, без да е необходимо персоналният причинител да бъде установен; 4. настъпили вреди и причинна връзка между противоправното поведение и вредите. В настоящия случай, следва да се установи и дали ответникът е имал задължение да поддържа пътя и дали процесните вреди са в причинна връзка с това неизпълнение. Нормата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД установява оборима презумпция за

вина във всички случаи на непозволено увреж.е.

От представения по делото застрахователен договор, обективиран в застрахователна полица № 16-../218/5001893, както и допълнение към него, се установява, че към датата на ПТП – 10.03.2017 г. за лек автомобил „Х.“ с рег. № .., рама № ., е имало валидно действаща застраховка на моторни превозни средства „К.“. В подкрепа на посоченото е и приетото заключение на ССЧЕ, видно от което застрахователната премия по застрахователна полица № 16-../218/5001893 е изплатена изцяло на четири вноски.

От приетите по делото като част от застрахователната преписка уведомление за щета и опис на претенция се установява образуването на застрахователна преписка при ищеца по щета № ../17/473/500157 и признаване на правото на застрахователно обезщетение в размер на 1479.70 лв. за настъпили вреди по застрахования автомобил, по-конкретно – гума предна дясна и алуминиева джанта, в резултат от попа.ето му в дупка на 10.03.2017 г.

Няма спор, че ЗАД „Л.Б.“ АД е заплатило на лизингополучателя сумата от 1479.70 лв. – застрахователно обезщетение по щета № ../17/473/500157 – преводно нареж.е на л. 29 от делото. Изходящото от застрахователя и неоспорено преводно нареж.е е достатъчно за доказване на плащането по смисъла на чл. 305 ТЗ.

При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства – протокол за ПТП № .. от 10.03.2017 г., уведомление по щета, опис-заключение по претенция, ликвидационен акт по щета и другите писмени доказателства, както и заключението на САТЕ – се установява по безспорен начин, че на 10.03.2017 г., около 23:40 часа, лек автомобил „Х. Г.“ с рег. № .., движейки се по бул. „Л.“, с посока към ул. „С.“ и на надлез „Н.“, преминава през необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платното, пълна с вода, вследствие на което на процесния автомобил са нанесени материални вреди, които се намират в причинна връзка с настъпилото ПТП. Вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, заключението на която съдът намира за компетентно и обективно изготвено, е стигнало до извод, че вредите по предна дясна гума и предна дясна джанта са настъпили в резултат на попа.ето на автомобила в дупката, като средната пазарна равностойност на същите към датата на ПТП е 1775.64 лв.

В случая по делото не се спори, че процесният участък, на който е станало ПТП-то е част от общински път по смисъла на чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата, поради което и на основание чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП задължен да осъществява дейностите по поддържането му е именно С.о.. Същата е била задължена и съобразно чл. 13 ЗДвП да означа дупката с необходимите пътни знаци с оглед предупреждаване на участниците в движението. Общината като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай именно бездействието на последните по необезопасяването на пътя е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди, свързани с неизпълнение на задълженията на неговите служители или други изпълнители. При това положение се налага извод, че ищецът има основание за суброгация

в правата по чл. 49 ЗЗД на застрахования при него собственик на увреденото МПС срещу ответника.

В контекста на изложеното съдът намира, че увреденият собственик на застрахованото МПС има срещу ответника вземане по чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че на посочената по-горе дата е платил обезщетение за причинените от деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу делинквента.

Възражението на ответника за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 ЗЗД се явява недоказано. Ответникът, чиято е доказателствената тежест за установяване на действия или бездействия, с които увреденият да е допринесъл за вредоносния резултат и които да са в причинна връзка с него, не е ангажирал каквито и да било доказателства, че водачът на увредения лек автомобил е допуснал нарушение на правилата за движение по пътищата, като не е съобразил поведението си, включително скоростта на движение, с конкретната пътна обстановка и наличието на дупка на пътя, каквото задължение същият би имал единствено, ако препятствието на пътя е било надлежно обозначено. В случая липсват както твърдения, така и събрани доказателства дупката на пътното платно да е била сигнализирана, поради което и същият не е имал задължение да съобразява поведението си на пътя с нея. Не се установява твърдяното от ответника нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП от страна на водача на увредения автомобил, тъй като не се доказва автомобилът да се е движил с превишена или несъобразена с пътните условия скорост, която да не е позволила на водача да забележи своевременно дупката върху пътното платно или да спре.

По въпроса в какъв размер е възникнало регресното вземане на ищеца, съдът съобразява съдебната практика, съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната пазарна стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие, като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката към Наредба № . г. на КФН (отм.) (в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009г. на ВКС, I ТО; Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО). Съгласно заключението по съдебно-автотехническата експертиза необходимата стойност за възстановяване на щетите по лек автомобил „Х. Г.” с рег. № .., изчислена на база на средни пазарни цени към датата на ПТП, възлиза на 1775.64 лв. Съдът кредитира заключението като компетентно и обективно изготвено, като вещото лице е отговорило изцяло на поставените задачи. Така установената сума надвишава по размер заплатеното от ищеца обезщетение за извършен ремонт, като с оглед изложеното по-горе относно обема на отговорността на ответника, регресното вземане на ищеца е ограничено именно до заплатената от него сума. Съдът приема, че посочената сума отговаря на тази, необходима за привеждане на увреденото МПС в изправно техническо състояние. При положение, че друго не е уговорено се приема, че застрахователната сума е определена съгласно действителната

стойност и следователно дължимото застрахователно обезщетение следва да се определи в рамките на пазарната стойност на МПС към момента на настъпване на ПТП. Доколкото в случая ищецът претендира по-малка сума, а именно – сумата от 1479.70 лв., то предявеният иск се явява изцяло основателен.

Като законна последица от уважаване на иска следва да се присъди и законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 12.01.2022 г., до погасяване на задължението.

По отговорността за разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените от него разноски в общ размер на 889.52 лв. за държавна такса, депозити за САТЕ и ССЧЕ, както и заплатено адвокатско възнаграждение с ДДС.

При този изход на спора сторените от ответника разноски следва да останат за негова сметка.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА С.о., с адрес в гр. С., да заплати на ЗАД „Л.Б.“ АД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление в гр. С., на основание чл. 410, ал. 1 КЗ вр. чл. 45 и 49 ЗЗД, сумата от **1479.70 лв.**, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „К.“ за вреди на лек автомобил „Х. Г.“, с рег. № .., вследствие настъпило на 10.03.2017 г. ПТП – попа.е в необезопасена дупка на пътното платно в гр. София, при движение по бул. „Л.“, с посока към ул. „С.“, надлез „Н.“, ведно със **законната лихва** от датата на подаване на исковата молба – 12.01.2022 г., до окончателното плащане, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК – сумата от **889.52 лв.**, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____